

Den ENES mångtaliga Guds-riken

(Ur Vāmandās bok om Kṛṣṇa-Caitanya)

Till svenska och © Kid Samuelsson 2010

Föreställningen om olika oändliga Guds-riken är tillgänglig för mänsklig fattningsförmåga endast som i tiden följande på varandra, inte som samtidiga, och deras helhet är för den mänskliga logiken outgrundlig (acintya¹). Enligt bhakti-śāstram-s och līlā-litteraturen, framför allt verken av Sanātana, Rūpa, Raghunātha och Jīva Gosvāmī inom Caitanya-skolan, ska man föreställa sig Guds eviga verklighet, det oändliga riket av Vara-Kunskap-Lycka (sat-cit-ānanda) som ett ”klot”, som inte i någon dimension uppvisar något slut, varken inåt eller utåt och som har oändligt många snittytor. Detta ”klot” är samtidigt Rādhā’s och Kṛṣṇa’s oändliga rike Goloka-Vṛndāvana och det oändliga riket Dvāraka, det är Nārāyaṇa-Lakṣmī’s oändliga rike Vaikuṅṭha, Rāma’s och Sītā’s oändliga rike Ayodhyā, liksom Śiva’s och Pārvatī’s oändliga rike o.s.v.. Guds rike är inte ett enda rike, utan tallösa riken, vart och ett av dem en full Gudomlig oändlighet (av olika intensitetsgrad). Alla dessa riken är på samma plats, utan att skeendet i ett av dessa riken störs det allra minsta av de samtidiga skeendena i de andra Guds-rikena. Den jordiska mekanikens lagar gäller inte där, utan där kan två, tre ... oändligt många ting befinna sig på samma plats. Kṛṣṇa kan också samtidigt vara barn, pojke, yngling, koherde, krigare, konungslig hjälte, utan att i någon av alla dessa varande-former ha någon begränsning, varken i tid eller rum. Hans rike, Hans tallösa riken, Hans eviga medspelare, skeendet i vart och ett av dessa oändliga riken, det är alltsammans samtidigt närvarande där (sarva-vyāpi) och det fyller fullständigt allt i tid och rum, så att det utom Honom inte alls finns tid eller plats för någonting annat.

Nārāyaṇa’s och Lakṣmī’s oändliga rike av Gudomlig allmakt kallas Vaikuṅṭha. Men till sin natur är egentligen alla Guds riken *vaikuṅṭha*, d.v.s. utan brytning (vi-kuṅṭha); tiden splittras där inte i varje ögonblick smärtsamt i förflutet och kommande, utan evigt närvarande nutid råder där. Sanskritordet för tid, kāla, avleds från roten kal, driva på. Som en slaktare skoningslöst driver en boskapshjord mot slakthuset, så driver tidens mäktiga kraft alla varelser, från de ljusskimrande deva-s, vilka lever i miljoner år, ända till den minsta

¹ Acintya = ”Endast möjligt att lära känna genom kunskapen om Shastrams oinskränkta innebörd.” (Shridhara i Vishnu-Purana-tika I,3,2.)

mask och insekt utan uppehåll mot döden. Tiden i de all-tid och över-allt varande Guds-rikena är dock inte av sådan art. Där är tid och rum inte härskare, utan tjänare åt allt skeende, där är tid och rum av cit-śakti-natur, de drar ihop sig och tänjer ut sig, såsom det bäst tjänar processen i det förborgade Gudomliga skeendet.

Ett av namnen på det innersta av alla oändliga Guds-riken (Goloka-Vṛndāvana) är Vraja. Namnet Vraja uttyds: man kan skrida (vraj) i all evighet, utan att någonsin komma till ett slut.

Mellan Kṛṣṇa och Hans medspelare i vart och ett av rikena råder förhållandet acintya-bhedābheda, d.v.s. de är på ett för den mänskliga logiken outgrundligt sätt skilda och inte skilda, olika och inte olika, åtskilda och aldrig åtskilda. Och i vart och ett av rikena är ytterligare oändligt många synlig-blivanden (prakāśa) av den ENE, manifestationen av oändligt många Kṛṣṇa-s och Kṛṣṇa's eviga följeslagare, varvid alla dessa manifestationer är oberörda av varandra; och fastän varje Kṛṣṇa och var och en av Hans följeslagare är allvetande, så är ändå den ene Kṛṣṇa inte medveten om de andra med Honom identiska Kṛṣṇa-s, och varje aktuell följeslagare till Kṛṣṇa är inte medveten om de andra med honom identiska följeslagarna.

Skeendet blir än mer outgrundligt, emedan somliga Guds-invigda, under sitt tjänande av Gud, samtidigt vistas i många Guds-riken, och somliga av dem ibland dessutom vandrar från ett Guds-rike till ett annat eller från jorden kommer till ett Guds-rike, som exempelvis Nārada.

När ātmā-n hos en Guds-invigd, vilken fortfarande lever på jorden, möter Bhagavān direkt, omedelbart, emedan Bhagavān, den för evigt överallt varande, har blivit attraherad av denne bhakta's art av premabhakti och gjort sig synlig; när bhakta-n alltså har blivit intagen i detta "klot" cit-kosmos, då finner han sig på en av denna sfärs oändligt många snittytor, han står t.ex. inför Kṛṣṇa i dennes eviga varande-form som älskligt Barn, och Kṛṣṇa är omgiven av särskilda eviga följeslagare och bhaktan tjänar Honom nu i Hans form av det eviga Barnet i den Gudomliga ljuvlighetens och skönhetens och obekymrade uppsluppenhetens rike. En annan bhakta, vilken strävar efter Guds majestätsaspekt och vill tjäna denna, finner sig i den Gudomliga allmaktens rike och tjänar där Nārāyaṇa.

Icke-bhakta-n däremot upplever i stället för detta "klot" en anhopning av materiens världssystem och finner där lagarna för tid och rum.